

1. KORINTHUSI LEVÉL 3-4.

Lapozzunk Bibliánkban Pál Korinthusiakhoz írt első levelének harmadik fejezetéhez. Mielőtt elkezdenénk ezt a fejezetet, ugorjunk vissza a második fejezet 14. verséhez. Itt Pál három kategóriába sorolja az embereket. Először a nem lelki emberről beszél, aki még nem tért meg és nem ismeri Jézus Krisztust.

A nem lelki emberről mondja Pál az 1 Korinthus 2,14-ben, hogy: *A nem lelki ember pedig nem fogadja el az Isten Lelkének dolgait, mert ezeket bolondságnak tekinti, sőt megismerni sem képes: mert csak lelki módon lehet azokat megítélni.*

A nem lelki ember tehát a sötétségben tapogatózik, nem képes meglátni és megérteni Isten dolgait. Ezért amikor a még meg nem tért barátainkért imádkozunk, fontos tudatosítanunk, hogy a Sátán, akit az Ige e világ fejedelmének is nevez, megvakította őket, hogy ne láthassák meg az igazságot. Arra van tehát szükségük, hogy *felocsúdjanak az ördög csapdájából, aki foglyul ejtette őket, hogy akarátát teljesítsék*, írja Pál a 2 Timóteus 2,26-ban. Vagyis, amikor a nem lelki emberekért imádkozunk, imádkozzunk azért, hogy Isten megnyissa a szemüket, hogy megláthassák az igazságot, és hogy szabadítsa ki őket a Sátán fogságából. Kérjük, hogy Isten kötözze meg a Sátánt azért, hogy szabadokká válhassanak, és befogadhassák Jézus Krisztust.

Téves az az elképzelés, mely szerint az Istent nem ismerő ember szabad, és szabadon cselekszik, hiszen az ilyen távol áll a szabadságtól, mert a sötétség hatalma megkötözte és megvakította őket. Pontosan ezért kell azért imádkoznunk, hogy kiszabaduljon a sötétség hatalmából, hogy valóban szabad lehessen, szabadon hozhasson döntéseket, és így Isten mellett dönthessen és üdvözülhessen.

A nem lelki emberrel ellentétben van a lelki ember, akiről Pál a következőket írja az 1 Korinthus 2,15-ben: *A lelki ember azonban mindent megítél, de őt senki sem ítéli meg.* Ezt úgy is megfogalmazhatnánk, hogy a lelki ember mindent megért, őt azonban nem értik meg.

Majd folytatja a 16. versben: *Mert ki ismerte meg úgy az Úr gondolatát, hogy őt kioktathatná? Bennünk pedig Krisztus értelme van.* A lelki ember tehát olyan ember, akinek elméje felett most már a Lélek az Úr.

Persze nem minden esetben beszélhetünk lelki emberről. Sok ember felett ugyanis nem a Lélek uralkodik, hanem a saját teste, a saját testies vágyai. Pál a Róma 8,5-ben azt mondja, hogy: *az ilyen emberek test szerint élnek, a test dolgaival törődnek.*

Majd hozzáteszi a 6. versben: *A test törekvése halál.*

Majd pedig a 7. versben: *a test törekvése ellenségeskedés Istennel.*

8. vers: *Akik pedig test szerint élnek, nem lehetnek kedvesek Isten előtt.*

Amikor valaki újjászületik, a test helyett a lélek kerül az első helyre. Amikor ez megtörténik, a Lélek uralkodik az értelmünkön is, vagyis elkezdünk a Lélek szerint gondolkodni, a Lélek dolgaival törődni. Ekkor bennünk is meglesz Krisztus értelme, ahogy arról Pál az 1 Korinthus 2,16-ban ír.

A 3. fejezetben Pál az emberek egy harmadik kategóriáját is megemlíti.

1 Korinthus 3,1: *Én tehát, testvéreim, nem szólhattam hozzátok úgy, mint lelkiekhez,*

Ne feledjük, hogy itt Pál a korinthusi gyülekezet tagjaihoz szól, azokhoz, akik elvileg újjászülettek, de mégsem nevezhetők lelkieknek.

Hiszen Pál azt mondja:

1. *Én tehát, testvéreim, nem szólhattam hozzátok úgy, mint lelkiekhez, hanem csak úgy, mint testiekhez, mint a Krisztusban kiskorúakhoz.*

Ennek kapcsán napjainkban is sokszor felmerül a kérdés, hogy lehet-e valaki testies keresztény? Kit nevezhetünk testies hívőnek? Olyan valakit, aki hisz, befogadta Jézus Krisztust, mint Megváltóját, Jézus Krisztus azonban még nem Úr az élete fölött, még nem sikerült győzedelmeskednie a test felett, mert egyelőre még saját testi vágyai irányítják az életét. Ennek az embernek meg kell szabadulnia a test uralma alól, amely egyelőre meghatározza az életét.

Pál a korinthusi hívők állapotát így határozza meg. Azt mondja: *még nem szólhatok hozzátok, mint lelkiekhez, mert még testiek vagytok.*

Ugyanakkor azonban Krisztusban kiskorúaknak nevezi őket, vagyis elismeri, hogy Krisztusban vannak, sajnos azonban egyelőre Krisztusban kiskorúak.

Ahogy létezik egy fizikai értelemben vett növekedés, érettebbé válás, úgy létezik egy lelki értelemben vett növekedés is. Igenis van egy időszak az ember életében, amikor kiskorú Krisztusban. Nagyon szeretem a frissen megtért hívőket. Annyira csodálatos látni azt, ahogy rádöbbennek, hogy Isten elmosta a bűneiket, hogy Jézus Krisztus az Úr. Olyan nagy a lelkesedés bennük, olyan nagy a szeretet, és annyira izgatottan néznek Isten dolgainak elébe. Nagyon szeretek velük időt tölteni.

Csodálatos időszak tehát ez az időszak, amikor valaki megtér és egy ideig még kiskorú Krisztusban. Fontos azonban, hogy ez az ember elkezdjen növekedni, és éretté váljon az Úrban. Azok, akik Krisztusban kiskorúak, különböző dolgokról ismerhetők fel. Pál itt néhányat felsorol. Egyik ismertető jegyük például az, hogy tejjel kell őket táplálni, mert nem bírják még elviselni a kemény eledelt. Az Istennel való kapcsolatuk tehát kezdetben nagyon is az érzelmekre épül. Fontos szerepet játszanak az élményeik, nagy öröm van a szívükben, izgatottak, amikor először nyernek bepillantást a szellemi dolgokba, és kezdik egyre jobban megérteni azokat. De ahogy egyre inkább növekedünk lelki értelemben, Isten szeretne eljuttatni bennünket egy tökéletes érettségre.

Pál a következőket írja az Efezus 4,13-ban: *míg eljutunk mindnyájan a hitnek és az Isten Fia megismerésének egységére, a felnőttkorra, - vagyis a teljes érettségre - a Krisztus teljességét elérő nagykorúságra,.*

Isten azt szeretné tehát, ha lelki értelemben is felnőtté válnánk, Jézus Krisztushoz hasonlóvá, teljesen éretté. Amikor egy kisbaba kisbabaként viselkedik azért, mert még csecsemőkorban van, az valami egészen csodálatos. Szerintem senki és semmi nem tudja annyira megérinteni az ember szívét, mint egy kisbaba. Milyen izgalmas az, amikor a kisbaba először megszólal, és mond egy-két szót. Egészen csodálatos élmény az, amikor az ember gyermeke először mondja ki azt a szót, hogy papa tudatosan.

Pontosan emlékszem arra az időre, amikor a kislányunk még pici volt. Egy másik városban laktunk a gyülekezeti épület mögött, volt egy nagy szobánk, amiben mi laktunk, és a kislányunk bölcsője is ott volt velünk ebben a szobában. Ha jól emlékszem, a feleségem már átment a gyülekezetbe, én pedig éppen a szekrényből vettem ki a kabátomat, hogy utána menjek. A kislányom pedig ott feküdt a bölcsőben, és egyszer csak azt mondta: papa. Én pedig azonnal megfordultam, és örömben egy óriásit kurjantottam, és odakiáltottam neki, hogy „mit mondtál?!” De persze nem ismételte meg. A kislányom pedig önelégülten mosolygott ott a bölcsőben, mintha azt mondta volna: „Tessék, kimondtam végre”. Attól a pillanattól kezdve engem mindig papának hívott. Én pedig alig vártam, hogy a feleségemmel újra találkozzam, és elmondhassam neki, hogy a kislányunk gyönyörűen, érthetően azt mondta: papa. Emlékszem, olyan csodálatos volt minden reggel úgy ébredni, hogy amikor a kislányom kinyitotta a szemét, azt mondogatta nekem, hogy papa. Akkor csodálatos volt. De most jó pár évvel később, hogyha elmennék meglátogatni a felnőtt lányomat, és épp ágyban találnám őt, ő pedig rám mosolyogna, és azt gügyögné nekem, hogy papa, mégpedig teljesen komolyan, akkor ez ma már nem melengetné meg a szívemet, hanem aggasztana. Hiszen neki a természet rendje szerint már fel

kellett volna nőnie, már el kellett volna érnie az érettség szintjét. De persze ez csak egy példa volt. Az én lányom valóban felnőtt mára már, és nagyon szeretek leülni vele és beszélgetni, mert nagyon sok jó és bölcs meglátása van. A beszélgetésünk most már egy sokkal magasabb szinten folyik, mert most már két felnőtt beszélget, hiszen ő felnőtt, sokkal érettebbé vált, és ez így van rendjén.

Amikor valakit újjászül Isten Szent Lelke, de még kiskorú Krisztusban, mondhatni bébi keresztény, ez csodálatos, és nagyon jó látni, ahogy a Szent Lélek munkálkodik az életében. De ha 15-20 év múlva ugyanez az ember még mindig a csecsemő korban van, vagyis nem növekedett lelki értelemben az Úrban, nem vált érettebbé, akkor ezt nagyon szomorú és tragikus látni. Fontos tehát, hogy lelki értelemben is elérjük a felnőttkort.

Pál szerint a korinthusiakról ez még nem volt elmondható, mert még mindig a tejre vágytak, és nem tudták elviselni a kemény eledelt.

Ezt mondja az 1 Korinthus 3,2-ben: *Tejjel tápláltalak titeket, nem kemény eledellel, mert még nem bírtátok volna el. Sőt még most sem bírjátok el,*

Pál a korinthusiak testiességének egy másik ismertetőjét is megemlíti, mégpedig az irigységet és a viszálykodást közöttük.

Azt mondja a 3. versben: *mert még testiek vagytok. Amikor ugyanis irigység és viszálykodás van közöttetek, nem testiek vagytok-e, és nem emberi módon viselkedtek-e?*

Az irigység, a viszálykodás, a megosztás mind a testies viselkedés ismertető jegyei.

4. *Ha az egyik ezt mondja: „Én Pálé vagyok”, a másik pedig azt: „Én Apollósé”, nem emberi módon beszéltek-e?*

Vagyis nem viselkedtek-e testiesen? A pártoskodás, egy-egy felekezet kizárólagossá tétele a testiesség jele. Arról tanúskodik, hogy valaki nem hajlandó elismerni Krisztus testét egészében. Nem hajlandó túllépni a felekezeti határokon, és szeretni a felebarátját akkor is, ha pl. baptista vagy nazarénus, vagy presbiteriánus. Pedig mennyire fontos az, hogy felekezettől függetlenül szeretetben tudjunk egymásra nézni mi, akik Krisztus családjának tagjai vagyunk, és akik testvérek vagyunk Krisztusban. Milyen fontos, hogy ne a felekezeti különbségekre

fektessem a hangsúlyt. Számomra az is nagyon szomorú, hogy olyan sokan ahelyett, hogy Jézus Krisztus családtagjaként tekintenének magukra, elsődlegesen is egy meghatározott gyülekezet tagjaként tekintenek magukra. Egyesek valahogy ez alapján azonosítják magukat. Ha valaki megkérdezi tőlük, hogy keresztények-e, azt válaszolják: „Én baptista vagyok.” A másik azt válaszolja: „Én nazarénus vagyok.” A harmadik azt mondja: „Én katolikus vagyok.” Úgy érzem, ez nagyon szomorú. Ahelyett, hogy azt mondanánk, hogy „Én igenis keresztény vagyok”, és „Jézus Krisztus gyermeke vagyok.” Amikor pedig megkérdezik, hogy: „És mikor csatlakoztál ehhez?” Akkor azt válaszolhatom, hogy „Beleszülettem a Szent Lélek által.”

Olyan fontos, hogy Jézus Krisztus teljes testét lássuk, és ne kaszaboljuk fel részekre azt, mert ez is a testiesség jele.

5. Hát ki az az Apollós, és ki az a Pál? Szolgák csupán, akik által hívővé lettetek; mégpedig ki-ki úgy szolgál, ahogy megadta neki az Úr.

Pál és Apollós tehát Isten eszközei voltak. Rajtuk keresztül vezette el a korinthusiakat Isten a megtérésre.

6. Ezt írja Pál: Én ültettem, Apollós öntözte, de a növekedést az Isten adta.

7. Úgyhogy az sem számít, aki ültet, az sem, aki öntöz, hanem csak Isten, aki a növekedést adja.

Pál tehát azt mondja: „Ki vagyok én? És ki Apollós? Mi csak eszközök vagyunk Isten kezében. Én csak annyit tettem, hogy elszórtam a magokat, Apollós pedig öntözgette azokat. De csakis Isten az, aki a növekedést adja. Mi egyszerűen csak eszközök voltunk Isten kezében, akiket Isten arra használt, hogy elhozza hozzátok az üdvösséget. De Ő Maga adta nektek az életet. Fel kellene ismernetek, hogy nem hozzánk, hanem Őhöz tartoztok.”

8. Aki ültet, és aki öntöz: egyek,

Vagyis Pál azt mondja, én és Apollós egyek vagyunk. Akkor ti miért akartok megoszlást.

8. Aki ültet, és aki öntöz: egyek, és mindegyik majd a maga jutalmát kapja fáradozásához méltóan.

Ez a csodálatos abban, amikor Istent szolgáljuk. Ő azért a munkáért jutalmaz meg minket, amit elvégzünk, nem a munka eredményéért. Mert az, hogy milyen eredménnyel jár a munkám, az már az Ő dolga. Mondhatni tehát, hogy én az Úrtól fix fizetést kapok, nem pedig teljesítménybért. Rám azt a feladatot bízta, hogy tanítsam az Igéjét. Az, hogy ez milyen eredménnyel jár, az Ő dolga. Én nem tudok helyettesek gyümölcsöt teremni a ti életetekben. Az én feladatom az, hogy tanítsam Isten Igéjét, hogy öntözzem azt a magot, amelyet már más esetleg elültetett. És persze van, amikor eközben én is ültethetek magokat. Az is nagyszerű dolog. De Isten az, aki életre kelti az Igét, Isten az, aki a növekedést adja. Teljesen mindegy, hogy gyümölcsöző a munkám vagy sem. Ha hűséges vagyok abban, amit Ő rám bízott, akkor az eredménytől függetlenül Ő engem ezért megjutalmaz.

Fontos tehát, hogy ezt mi is tudatosítsuk, hogy Isten a munkánk elvégzéséért jutalmaz, nem pedig azokért az eredményekért, amelyeket esetleg elérünk munkánkkal. Néha elkeseredik az ember, mert úgy érzi, hogy már olyan sok embernek bizonyosságot tett, de még senki nem tért meg a szeme előtt. De a jutalmát illetően, egyáltalán nem az számít, hogy hány embert vezetett a megtérésre, hiszen Isten arra hívta el, hogy egyszerűen bizonyosságot tegyen, nem pedig arra, hogy valakivel addig vitatkozzon, amíg hitét Jézus Krisztusba nem veti. Isten nem arra hívott el bennünket, hogy veszekedjünk az emberekkel, a Biblia szavahihetőségén például.

Olyan szomorú, hogy gyakran olyan helyzetben találjuk magunkat, hogy úgy érezzük, meg kell védenünk Isten Igéjét. Pedig Isten nem arra hív el bennünket, hogy védjük meg az Ő Igéjét, hanem arra, hogy használjuk az Ő Igéjét. Gondolj csak bele, ha párbajra készülsz valakivel, és előrántod a kardod, akkor nem kezdesz el arról beszélni, hogy milyen éles a kardod. Nem kezded el bizonygatni, hogy milyen jó kardod van, hanem elkezded azt használni. Ne akard megvédeni Isten Igéjét. Egyszerűen csak kezd el használni, és aztán majd az Úr elvégzi a szükséges munkát.

Pál a 9. versben a következőket mondja Apollósról és magáról: *Mert mi Isten munkatársai vagyunk.*

Nekem ez nagyon tetszik. Jó arra emlékezni, hogy én is Isten munkatársa vagyok, Isten szántóföldjén munkálkodom.

Pál tehát azt mondja: *Mert mi Isten munkatársai vagyunk, ti pedig Isten szántóföldje,*

Jézus a János 15,1-ben a következőket mondja: „*Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlősgazda.*” Te tehát Isten szántóföldje vagy, amelyet Isten megművel, hogy még több gyümölcsöt teremhess.

Végül pedig Pál a 9. vers végén azt mondja: *Isten épülete vagytok.*

Vagyis Isten munkája. Ti gyülekezetként is Isten munkája vagytok, nem az enyém. És nem is a többi lelkipásztoré, akik itt szolgálnak. Ti Isten munkája vagytok, Isten az, aki az Ő Igéje által munkálkodik tibennetek. Úgyhogy, az sem számít, aki ültet, az sem, aki öntöz, hanem csak Isten, aki növekedést ad, aki a munkát elvégzi.

10. Az Istentől nekem adott kegyelem szerint, mint bölcs építőmester, alapot vetettem, de más épít rá. Vigyázzon azonban mindenki, hogyan épít rá.

Pál tehát a 9. versben először azt mondja, hogy „ti pedig Isten szántóföldje vagytok, utána pedig azt mondja, hogy Isten épülete. Én ültettem, Apollós öntözte. Én leraktam az alapokat, Apollós pedig ezekre az alapokra épített, hiszen Isten épülete vagytok.” Pál figyelmeztet bennünket, hogy vigyázzon mindenki, hogyan épít rá.

11. Mert más alapot senki sem vethet a meglévőn kívül, amely a Jézus Krisztus.

Az egyetemes egyház Isten épülete, amelyet Jézus Krisztus alapjára emeltek. Más alapot senki sem vethet a meglévőn kívül. Sajnálatos módon a katolikus egyház hibát követ el akkor, amikor kijelenti, hogy az egyház Péterre épül.

A Máté 16,13-ban a következőket olvashatjuk: *Amikor Jézus Cézárea Filippi területére ért, megkérdezte tanítványait: „Kinek mondják az emberek az Emberfiát?”*

14. Ők így válaszoltak: „Némelyek Keresztelő Jánosnak, mások Illésnek, megint mások pedig Jeremiásnak vagy valamelyik prófétának.”

15. Erre megkérdezte tőlük: „Hát ti kinek mondotok engem?”

16. Simon Péter megszólalt, és így felelt: „Te vagy a Krisztus – vagyis a Messiás - , az élő Isten Fia.”

17. Jézus így válaszolt neki: *„Boldog vagy, Simon, Jóna fia, mert nem test és vér fedte fel ezt előtted, hanem az én mennyei Atyám.*

18. *Én pedig ezt mondom neked: Te Péter vagy – a görögben itt a 'Petrosz' szó áll, ami egy kövecskét jelent –, és én ezen a kősziklán – itt már egy másik szó áll, a 'Petra' – és én ezen a kősziklán építem fel egyházamat, és a pokol kapui sem fognak diadalmaskodni rajta.*

A katolikus egyház szerint ez a kőszikla nem más, mint Péter. Szerintük Péterre épül az egyház. De nézzük csak meg még egyszer, hogy mit mond Jézus. *„Te Péter vagy”* - és itt a 'Petrosz' szó szerepel, ami kövecskét jelent. *„És én ezen a kősziklán”* - és itt a 'Petra' szó szerepel, amely valóban kősziklát jelent - *„és én ezen a kősziklán építem fel egyházamat.”* Vagyis nem Péter képezi az egyház alapját, hanem Péter vallástétele Jézus Krisztusról, amely szerint Ő a Krisztus, a Messiás, az Élő Isten Fia. Ez az a kőszikla, amelyre az egyház épül.

Pál is ezt erősíti meg itt az 1 Korinthus 3,11-ben, amikor azt írja: *Mert más alapot senki sem vethet a meglévő kivül, amely a Jézus Krisztus.*

Jézus Krisztus tehát az egyház alapja. Rá épül az egyház. De még akkor is, ha Ő az alap, vigyáznunk kell, hogy hogyan építünk rá.

12. *Azt pedig, hogy ki mit épít erre az alapra: aranyat, ezüstöt, drágakövet, fát, szénát, szalmát;*

13. *az a nap fogja világossá tenni, mivel tűzben jelenik meg, és akkor mindenkinek a munkája nyilvánvalóvá lesz; és hogy kinek mit ér a munkája, azt a tűz fogja kipróbálni.*

14. *Ha valakinek a munkája, amelyet ráépített, megmarad, jutalmat fog kapni;*

15. *de ha valakinek a munkája megég, kárt vall. ő maga megmenekül ugyan, de úgy, mint aki tűzön ment át.*

Krisztus tehát az az alap, amelyre az egyház épül. Pál a 12. versben rámutat arra, hogy egyesek fával, szénával, szalmával építenek erre az alapra. Mások aranyat, ezüstöt, drágakövet használnak az építkezéshez. Pál arra is rámutat, hogy eljön majd az a nap, amikor minden épületet megpróbál a tűz, és azon a napon majd kiderül, hogy ki miből építkezett. Hiszem, hogy nagyon sok nagy vallást napjainkban fából, szénából és szalmából építettek. Véleményem szerint olyan időket élünk, amikor az emberek már valahogy elveszítették hitüket Istenben, valahogy nem hiszünk abban, hogy Isten megteszi azt, amit megígért. Hiszen ne feledjük, hogy mit mond Jézus a Máté 16,18-ban: *„és ÉN ezen a kősziklán ÉPÍTEM fel egyházamat.”*

Én építem fel az egyházamat. És mégis mi valahogy azt az elgondolást tettük magunkévá, hogy Isten a mi segítségünk és zsenialitásunk nélkül nem tudja felépíteni az Ő egyházát. Úgyhogy elhatározzuk, hogy segítünk az Úrnak, pénzgyűjtő akciókat szervezünk, különféle programokat indítunk útnak, hogy építsük a gyülekezetet, hiszen Isten is erre vágyik, csak egyedül erre nem képes – mondjuk mi.

Sajnos Amerikában már ott tartunk, hogy egyesek azon gondolkodnak, hogyan lehetne még hatásosabb levelekkel úgy manipulálni az embereket, hogy azonnal támogassák a szolgálatukat, amint kézhez kapják a levelet, és lehetőleg nagy összegekkel. Ó, mennyire vágyom már azt a napot, amikor tiszta lesz újra Isten teljes egyháza. Olyan tiszta, mint a korai egyház idejében, amikor Anániás és Safira hazudni próbált, és Isten Lelke azonnal kioltotta az életüket. Vagy mint az ószövetségi időkben, amikor már elkészült a szent sátor, és Áron fiai idegen tűzzel áldoztak az Úr előtt, amelyet Ő nem parancsolt nekik, és tűz csapott ki az Úr színe elől, és megemésztette őket. Ezt olvashatjuk a 3 Mózes 10,1-ben.

Bizony ma is sokan idegen tűzzel áldoznak az Úr előtt. Egy napon azonban Isten tüze mindent megpróbál majd, és sok olyan dolgot felemészt majd a tűz, amit Jézus Krisztus nevében vittek véghez. Ezért tehát vigyázzatok, hogyan építkeztek az alapokra. Győződjetek meg arról, hogy drágaköveket, aranyat, ezüstöt használtok. Mi vagyunk Krisztus háza – mi, a hívők, az egyház -, Krisztus pedig az alap, és nem mindegy, hogyan és miből építkezünk.

„Akkor mindenkinek a munkája nyilvánvalóvá lesz.” Emlékezzünk csak vissza a Hegyi beszédre. A Máté 6-ban az első versben a következőket mondja Jézus: *„Vigyázzatok: a kegyességeket ne az emberek előtt gyakoroljátok, hogy lássanak titeket. Vagyis ne azért tegyél, és ne úgy tegyél dolgokat, hogy azt mindenki lássa, hogy azzal az emberek dicséretét és elismerését kívívd, mert Jézus azt mondja, hogy akik ezt teszik, megkapják jutalmukat. Tehát, amikor imádkozol, ne verd ezt nagydobra. Ne beszélj mindig mindenkinek arról, hogy te már megint mennyit imádkoztál, hogy mindenki tudhassa, mekkora imaharcos vagy. Jézus ugyanis ezt mondja: Ha ezt teszed, már megkaptad jutalmadat.*

De ugyanígy van ez az adakozásnál is. *Amikor adakozol* – ezt mondja Jézus a Máté 6,2-ben – *ne kürtöltess magad előtt, ahogyan a képmutatók teszik a zsinagógákban és az utcákon, hogy dicsérjék őket az emberek. Mert ha ezt teszed, már megkaptad jutalmad.*

16. *„Amikor pedig böjtöltök, ne nézzetek komoran, mint a képmutatók, akik eltorzítják arcukat, hogy lássák az emberek böjtölésüket.*

Tegyétek mindezt inkább titokban az Atya előtt, és akkor az Atya megjutalmaz benneteket. Jézus tehát azt mondja, ha valamit azért csinálsz, vagy úgy csinálsz, hogy cserébe az emberek elismerését és dicséretét vívd ki, akkor valóban ez lesz az egyedüli jutalmad.

Amikor tehát ott állunk Isten előtt, mindenkinek a munkája nyilvánvalóvá lesz, ahogy nyilvánvalóvá válik mindenki szívének motivációja. És akkor bizony nagyon sok látszólag csodálatos, önzetlen dologról kiderül majd, hogy milyen motiváció áll a háttérben. Nekem is voltak már olyan próbálkozásaim, amelyeket teljes sikertelenség koronázott, és mégis a szívem indíttatása helyes volt. Szóval nem az számít elsődlegesen, hogy mit tettem, hanem, hogy milyen motiváció volt ennek a háttérben.

Menjünk tovább az 1 Korinthus 3-ban, a 16. vers, melyben Pál egyenként szólítja meg tulajdonképpen a korinthusiakat: *Nem tudjátok, hogy ti Isten temploma vagytok, és az Isten Lelke bennetek lakik?*

Két görög kifejezést is találunk, amelyet templomként fordíthatunk. Az egyik a 'hieron', amely az egész templom területére vonatkozott, magába foglalta az egyes épületeket, az udvarokat, sőt magát a Templom-hegyet is. A Máté 4,5-ben azt olvashatjuk, hogy az ördög magával vitte Jézust a Szent városba, és a templom párkányára állította. A görög eredetiben a templom szó helyén szintén ez a 'hieron' kifejezés áll. Létezik azonban egy másik kifejezés is, amely szintén templomot jelent, ez pedig a 'naosz', ami egészen pontosan a templom belső részét, a szent helyet jelenti. Jézus ezt a szót használja a görög eredetiben a János 2,19-ben, amikor így felelt a zsidóknak: *„Romboljátok le ezt a templomot, és három nap alatt felépítem.”*

Pál pedig itt az 1 Korinthus 3-ban azt mondja: *„Ti vagytok Isten temploma.”* Itt Pál is a 'naosz' görög kifejezést alkalmazza a görög eredetiben. Ez a hely volt Isten tevékenységének a központja. Bent a templomban a szent helyen mutatta meg magát Isten az embereknek. A 'sekina', vagyis Isten dicsőséges jelenléte ott volt a szent helyen, a 'naosz'-ban. Pál tehát azt mondja, hogy mi Isten temploma vagyunk, Az életünk Isten tevékenységének a központjává válik, azzá az eszközzé, mely által Isten ma megmutatja magát az embereknek. A te életed, és a te tested Isten lakhelye.

Nem tudjátok, hogy ti Isten temploma vagytok, és az Isten Lelke bennetek lakik? Mindenki, aki hitét Jézus Krisztusba vetette, ott lakik Isten Lelke. Abban a pillanatban, amikor megkéred Jézus Krisztust, hogy jöjjön be az életedbe, a Szent Lélek beléd költözik.

Pál így folytatja. 17. *Ha valaki az Isten templomát megrontja, azt megrontja Isten, mert az Isten temploma szent, és ez a templom ti vagytok.*

Pál majd a 6. fejezetben felsorol néhány dolgot, amivel megszenteltethetjük Isten templomát. Ott, az 1 Korinthus 6,19-ben ismét elmondja nekünk, hogy Isten temploma vagyunk, ismét a 'naosz' szót használva a görög eredetiben. Pál azt írja az 1 Korinthus 6,18-ban: *Kerüljétek a paráznaságot! Minden más bűn, amit elkövet az ember, kívül van a testén, de aki paráználkodik, a saját teste ellen vétkezik.* Előtte pedig az 1 Korinthus 6,15-ben: *Vagy nem tudjátok, hogy a ti testetek a Krisztus tagja? És ahogy Pál erre az 1 Korinthus 3-ban rámutatott, Isten temploma is. Tehát azok, akik a Krisztus tagjai, parázna nő tagjaivá legyenek? Ha a Szent Lélek templomaként ezt teszem, akkor Jézust is magammal viszem ebbe a parázna kapcsolatba. Ezzel megrontom, bemocskolom Isten templomát. Pál figyelmeztet bennünket: *Ha valaki az Isten templomát megrontja, azt megrontja Isten**

Hiszem, hogy tisztelnünk és becsülnünk kell saját testünket, mint a Szent Lélek templomát. Hiszem, hogy igenis törődnünk kell a testünkkel, igyekeznünk kell egészségesen táplálkozni, hiszen ha nem táplálkozunk egészségesen, azzal is megronthatjuk Isten templomát. Bár azért itt Pál elsősorban Isten templomának nem fizikai, hanem lelki értelemben vett megrontására gondol. Fontos, hogy megmaradjunk tisztának és szentnek.

17. *Ha valaki az Isten templomát megrontja, azt megrontja Isten, mert az Isten temploma – a 'naosz' – szent, és ez a templom ti vagytok.*

Isten tehát igaz és szent életre hív bennünket.

18. *Senki meg nem csalja önmagát! Ha valaki bölcsnek gondolja magát közöttetek ebben a világban, legyen bolonddó, hogy bölcs lehessen.*

19. *E világ bölcsessége ugyanis bolondság az Isten előtt. Mert meg van írva: „Mefogja a bölcsüket ravaszágukban.”*

Egyre többen kezdik úgy érezni, hogy a tudományban nagyon sok a csalás, hogy sokszor a tudósok is hamis dolgokat állítanak, miközben azt mondják magukról, hogy abszolútokra építenek. A tudománytól ugye azt várjuk, hogy abszolútok és tények gyűjteménye legyen. De a

világ egyik legkiválóbb tudósa, Einstein mit is mondott? Azt, hogy semmi sem abszolút, minden relatív.

Érdekes hullám indult el az értelmiségiek körében, ahogy lassanként egyre inkább felfedezzük, hogy nem minden valóban tudomány, amit tudománynak állítanak be, és a tudományon belül is sok helytelen állítással találkozunk. Ennek egy klasszikus példája, amelyet pedig olyan sok tudós gőzerővel igyekszik ráerőltetni az emberekre, épp az evolúció elmélete. Az elmélet támogatói természetesen váltig állítják, hogy ez az elmélet megállja a helyét a tudományban. Alávethető tudományos vizsgálatoknak, hiszen olyan sok tényrel igazolható. Mindemellett azonban egyre több tudós ébred rá arra, hogy ez az elmélet meglehetősen hiányos, és hogy bizonyos dolgokra nem tudunk magyarázatot adni. Sőt, hogy az evolúció elmélet sem képes kielégítő magyarázatot nyújtani az élet keletkezésére. Mégis akadnak olyanok, akik önmagukat tudósoknak nevezik, és azon igyekeznek, hogy az evolúció elmélet hazugságát elhitesseék az emberekkel. Be kell vallanunk, hogy komoly sikereket értek el ezen a téren. Annak ellenére, hogy elméletük tudományosan nem megalapozható, bár ők ezt állítják. Hiszen nem áll rendelkezésünkre szükséges empirikus bizonyíték, ami igazolná az elmélet tudományos voltát. Egyelőre ugyanis még nem sikerült egy zárt rendszerben bemutatni azt, hogy hogyan keletkezik spontánul az élet. Igazság szerint több milliárdnyi ellenpéldával rendelkezünk. Ezek mind azt igazolják, hogy egy zárt rendszerben az élet spontán nem alakul ki. Gondoljunk csak bele, hogyha egy zárt rendszerben valóban spontán élet jöhetne létre, akkor elvileg, amikor szardínia konzervet, vagy barack konzervet, vagy bármi más élelmiszert vásárolunk a boltban, soha nem tudhatjuk, hogy mit találunk a konzerven belüli zárt rendszerben, hogy nem alakult-e ki ott is spontánul az élet. Hiszen több millió konzerv elkelt már, és senkinek eszébe sem jut, hogy abban a zárt rendszerben spontánul élet keletkezhetne. Ezért készítenek egyáltalán konzerveket, és ezért zárják le azokat gondosan, hogy a konzerv tartalma megmaradjon az eredeti állapotban, és hogy ne mutatkozzanak benne az élet jelei valamiféle mikroorganizmusok formájában például. Természetesen van példa arra is, hogy a konzervet például rosszul zárták le, és valamiféle életforma valóban megjelenik a konzervben.

Egyszer régen még, amikor a piacon dolgoztam, nekem ebben nagy gyakorlatom volt, ugyanis gyakran azt találtuk, hogy a kutyaeledel megromlott. Már előre tudtuk, amikor a konzerv egy kissé fel volt puffadva, hogy azt legjobb, ha visszaküldjük azonnal, mert romlott kutyaeledelt tartalmaz. Mindezek ellenére érdekes, hogy mégis tudományos tényként kezelik az élet spontán létrejöttének lehetőségét.

Nem tette-e bolondsággá Isten a világ bölcsességét? Az embereket Isten a saját bölcsességükkel fogja meg.

20. Az Úr tudja, hogy a bölcsek gondolatai hiábavalók.”

21. Azért senki ne dicsekedjék emberekkel,

Pál tehát azt mondja, ne dicsekedjetelem velem, Pállal, ne dicsekedjetelem Apollóssal, ne dicsekedjetelem emberekkel.

Tehát 1 Kor 3,20: Az Úr tudja, hogy a bölcsek gondolatai hiábavalók.”

21. Azért senki ne dicsekedjék emberekkel, mert minden a tietek;

22. akár Pál, akár Apollós, akár Kéfás, akár a világ, akár az élet, akár a halál, akár a jelenvalók, akár az eljövendők: minden a tietek.

23. Ti viszont a Krisztuséi vagytok, Krisztus pedig Istené.

Mindenkitől tanulhatok valamit, Páltól, Apollóstól, Kéfástól vagy bárki mástól. Valamit mindenkitől tanulhatunk. Persze egyeseknél túlságosan meg kell szűrni azt, amit mondanak. Könnyebb tehát meg sem hallgatni őket. De Pál azt mondja, hogy minden a tietek, úgyhogy tanuljatok a körülöttetek levő dolgokból.

4,1: Úgy tekintsen minket minden ember, mint Krisztus szolgálóit és Isten titkainak sáfárait.

A Krisztus szolgáló kifejezésben a szolgáló szó helyén a görög eredetiben olyan szó szerepel, amely szó szerint evezőst jelent. Mégpedig olyan evezőst, akit hatalmas hajókon többedmagával a hajó gyomrában helyeztek el, és ott láncra verve evezett. Vagyis gályarab volt. Persze nekik is volt egy kapitányuk, akitől az utasításokat kapták, hogy melyik oldalon és milyen iramban evezzenek, stb. Pál tehát ezt a kifejezést használja a görög eredetiben: mi Krisztus evezősei vagyunk. Lent vagyunk a hajó gyomrában, és úgy evezünk, ahogy nekünk Krisztus utasítást ad.

De nemcsak evezősök vagyunk, hanem sáfárok is. Mindig a sáfár volt az, aki gazdájának javaiért felelt. Tulajdonképpen ő irányította a ház körüli dolgokat. Ő intézte a bevásárlásokat. Lényegében ő kezelte a gazdájának pénzét, bár ő maga is egy volt a rabszolgák közül. Pál

tehát azt mondja, hogy mi nemcsak evezősök vagyunk, hanem sáfárok is. Vagyis mi kezeljük azokat a dolgokat, amelyek a gazdánk tulajdonát képezik.

Vegyük észre, mit mond Pál a sáfárokról.

1 Korinthus 4,2. *Márpedig a sáfároktól elsősorban azt követelik, hogy mindegyikük hűségesnek bizonyuljon.*

Tehát, ha Isten elhívott téged valamire, aszerint kapsz vagy nem kapsz majd jutalmat, hogy mennyire voltál ebben hűséges. Ez a meghatározó. Hűséges voltál-e abban, amire Isten elhívott? Mert a sáfároktól elsősorban azt követelik, hogy hűségesnek bizonyuljanak.

3. *Én pedig a legkevésbé sem törődöm azzal, hogy ti hogyan ítéltetek felettem, vagy más emberek hogyan ítélnének egy napon; sőt magam sem ítélekem önmagam felett.*

Úgy tűnik, hogy a korinthusi gyülekezeten belül a hívők különböző táborokra szakadtak. Egyesek azt mondták, hogy „én Pálé vagyok”, mások azt, hogy „én Kéfásé”, megint mások azt, hogy „én Apollósé”. Tették mindezt úgy, hogy azoknak, akik más táborhoz tartoztak, hátat fordítottak. Aki tehát azt mondta, hogy ő Apollósé, ezzel mintegy azt is kommunikálta, hogy lenézi Pált. *„Én pedig a legkevésbé sem törődöm azzal, hogy ti hogyan ítéltetek felettem”* - általában először az emberek ítéletével kell szembenéznünk. De gyakran nem helyesen ítéljük meg a másikat, mert nem látjuk a másik szívének indíttatását. Ezért ítéletünk gyakran nem a valóságot tükrözi. Egyesek, bár nem ismerték Pált, és nem ismerték a szívét, mégis ítélték felette. Pál erre mondja a 3. versben, hogy: *Én pedig a legkevésbé sem törődöm azzal, hogy ti hogyan ítéltetek felettem, vagy más emberek hogyan ítélnének egy napon; sőt magam sem ítélekem önmagam felett.*

Ez az ítékezés második fajtája, amikor önmagunk felett ítélnünk. Szerintem itt Pál az önkárhoztatásra gondol. Szerintem itt azt akarja mondani, hogy ő nem kárhoztatja önmagát. Annyira tragikus látni, hogy egyes emberek folyamatosan kárhoztatják önmagukat. Folyamatosan mondogatják maguknak, hogy „én egy nagy rakás semmi vagyok, semmire sem vagyok képes, semmit sem tudok jól csinálni.” Folyamatosan kárhoztatják magukat.

De mit mond erre Pál? *Magam sem ítélekem önmagam felett.* Vagyis: nem kárhoztatom magamat.

Hiszem, hogy a mi feladatunk az, hogy a lehető legjobbat nyújtsuk, a többit pedig bízzuk Istenre. Ha valóban e szerint élek, akkor nem kell minden egyes alkalommal elkezdenem magamat kárhozatni, hogy „De rosszul csináltam már megint, már megint milyen butaságot mondtam”, mert megnyugodhatok abban, hogy megpróbáltam a tőlem telhető legjobbat nyújtani. A többit pedig az Úrra bízom ahelyett, hogy önostorozásba kezdenék. Igen, van, amikor a legjobb, amit nyújtani tudok, nem túl rózsás, de ennyit tudtam nyújtani. A többi pedig Isten kezében van, és nem kell, hogy önmagamat kárhoztassam.

4. Mert semmi vádat nem tudok önmagamra mondani.

Ezt bizony nem sokan mondhatják el magukról. De vegyük észre, hogy Pál is hozzáteszi: *de nem ez tesz igazzá, mert aki felettem ítélkezik, az Úr az.*

Ez a harmadik fajtája az ítélkezésnek, amikor az Úr ítélkezik felettünk. Személy szerint a három közül ez az, ami nekem számít. Ez a legfontosabb, nem az, hogy az emberek mit gondolnak rólam, vagy az, hogy én mit gondolok saját magamról. Az azonban nagyon is számít, hogy mi az Úr véleménye rólam.

5. Egyáltalában ne ítéljetez azért addig, míg el nem jön az Úr.

Vagyis várjátok meg az Úr ítéletének napját. Mert eljön majd a tűz ideje, és a tűz mindannyiunk munkáját megpróbálja majd, és akkor nyilvánvalóvá válik mindenki munkája, és mindenki szívének indíttatása. Úgyhogy ne ítélkezzetek idő előtt.

Még egyszer 5. vers: *Egyáltalában ne ítéljetez azért addig, míg el nem jön az Úr. Ő majd megvilágítja a sötétség titkait, és nyilvánvalóvá teszi a szívek szándékait, és akkor mindenki Istentől kapja meg a dicséretet.*

Vegyük észre, hogyan ítél majd Isten? Nyilvánvalóvá teszi a titkos dolgokat, a szívek szándékait. Ez pedig egy nagyon komoly dolog.

A Zsidók 4,13-ban ezt írja az ige: *Nincsen olyan teremtmény, amely rejtve volna előtte, sőt mindenki mezítelen és fedetlen az ő szeme előtt. Neki kell majd számot adnunk.*

Akkor hiába mondjuk majd Istennek: De hát Uram, én nem úgy gondoltam. Az Úr tudni fogja, hogy mi volt a szívünk indíttatása, amikor azt az adott dolgot tettük.

Az Ezékiel 8-ban az Úr azt parancsolja Ezékielnek, miután elviszi őt az udvar bejáratánál egy falhoz, hogy törje át a falat. Ezékiel ezt meg is teszi. Talál egy ajtót, és az Úr utasítására bemegy az ajtón. Odabent pedig egy csomó szörnyőséggel találja szembe magát. Pornográfiával, és egyéb dolgokkal. Ezékiel bizony nagyon elcsodálkozott, és akkor az Úr a következőket mondta neki az Ezékiel 8,12-ben: *Emberfia! Látod, hogy mit művelnek Izráel házának a vénei a sötétben, mindegyik a maga bálványának fülkéjénél?!*

Vagyis Isten segítségével Ezékiel Jeruzsálem vezetőinek fejébe és szívébe tekinthetett be egy pillanatra. Isten a te szívedbe, a te fejedbe is beelát. Bizony valóban eljön az a nap, amikor az Úr megvilágítja a sötétség titkait, és nyilvánvalóvá teszi a szív szándékait, és akkor mindenki Istentől kapja meg a dicséretet, ahogy ezt Pál az 1 Korinthus 4,5-ben írja.

6. Mindezeket pedig, testvéreim, értetek alkalmaztam magamra és Apollósra, hogy a mi példánkon tanuljátok meg: ahhoz tartsa magát az ember, ami meg van írva, és senki se fuvalkodjék fel az egyik tanítóval dicsekedve a másik ellen.

Ne kezdjétek el pártoskodni azokkal az emberekkel kapcsolatban, akiket az Úr használ eszközként az életetekben, hanem mindegyiküktől fogadjátok el azt, amit nektek adnak. Hadd váljon mindegyikük a hasznotokra. Csak azért, mert az egyiktől kapsz, ez nem azt jelenti, hogy mindenki mástól el kell fordulnod.

7. Mert ki tesz téged különbbé? Mid van, amit nem kaptál? Ha pedig kaptad, mit dicsekszel, mintha nem kaptad volna?

Hiszen mindent az életemben, ami értékes, aminek értelme van, Istentől kaptam.

A Róma 7,18-ban ezt írja Pál: *Mert tudom, hogy énbennem, vagyis a testemben nem lakik jó.* Vagyis mindent, ami bármit is ér, ami értelmes, Isten adott nekem. De ha mindezt Istentől kaptam, akkor viszont ne úgy járjak és keljek, mintha nem Tőle kaptam volna, mintha én lennék a nagy valaki. Isten ments, hogy elkezdjek vele kérkedni, hogy nekem micsoda nagy tehetségem, micsoda kiváló képességeim vannak. Fel kell ismernem, hogy ezeket ajándékba kaptam Istentől. Hányszor eszembe juttatta már az Úr ezt az ígérést, miután valami, amit tettem, sikeres volt! Mindig nagy izgalommal tölt el, amikor látom, hogy valamilyen

próbálkozásomat siker koronázza. Néhanapján azért ez is megesik. Ilyenkor persze hajlamos vagyok megveregetni a saját vállamat, és azt mondani magamnak, hogy nagyszerű munkát végeztem. Pedig, ha egy tevékenységemet siker koronázza, akkor Istené a dicsőség. *Hiszen mid van, amit ne kaptál volna. Ha pedig kaptad, akkor mit dicsekszel?*

8. *Ti már jóllaktatok, már meggazdagodtatok, nélkülünk uralomra jutottatok; bár csakugyan uralomra is jutottatok volna, hogy veletek együtt mi is uralkodhatnánk!*

Pál itt ironikusan szól a korinthusiakhoz. *Ti már jóllaktatok, már meggazdagodtatok, nélkülünk uralomra jutottatok.* A korinthusiak ezekkel a dolgokkal kérkedtek. Pál pedig ezt mondja: *Bár csakugyan uralomra jutottatok volna, hogy veletek együtt mi is uralkodhatnánk.*

9. *Mert úgy gondolom, hogy Isten minket, apostolokat, utolsókul állított, mint akiket halálra szántak, mert látványossággá lettünk a világnak, az angyaloknak és az embereknek.*

Nem véletlen, hogy Pál itt a látványosság szót említi. Ez ugyanis nagyon színes jelentéssel bír. Amikor egy római hadvezérnek seregével sikerült győzelmet aratnia az ellenséges haderő felett, akkor Rómába visszatérvén egy dicsőséges bevonulás illette őt meg. Ez általában azt jelentette, hogy a hadvezér harci kocsiján vonult be Rómába. Az út szélén természetesen hatalmas tömeg várta, amely csak őt ünnepelte. A hadvezéren kívül azonban másokat is láthatott az út szélén ácsorgó tömeg. Hiszen a római katonák hadifoglyokat is ejtettek, és magukkal hozták őket zsákmányként a csatából. A hadvezér és a katonák után a sor végén ott kullogtak a hadifoglyok is, akikre az a szomorú sors várt, hogy az arénában orozlánok martalékává váljanak. Őket hívták látványosságnak.

Ezért mondja Pál a 9. versben, hogy: *úgy gondolom, hogy Isten minket, apostolokat, utolsókul állított, mint akiket halálra szántak, mert látványossággá lettünk a világnak.*

Olyanokká lettünk, mint azok a hadifoglyok, akiket a római hadvezérek dicsőséges bevonulása után egyenesen az arénába hurcoltak, hogy ott orozlánok martalékává váljanak a rómaiak gyönyörőségére. Ezért mondja Pál, *hogy látványossággá lettünk a világnak, az angyaloknak és az embereknek.*

10. *Mi bolondok vagyunk a Krisztusért, ti pedig okosak a Krisztusban, mi erőtlenek, ti pedig erősek, ti megbecsültek, mi pedig megvetettek.*

Pál itt megint iróniát alkalmaz.

11. *Mind ez ideig éhezünk és szomjazunk, ruhátlanok vagyunk, és bántalmakat szenvedünk, otthontalanul bujdosunk,*

Egyesek erre azt mondják: „Ő bárcsak elég hite lett volna Pálnak, akkor nem kellett volna ezeket a dolgokat elszenvednie.” Valaki pedig azt mondja Pálról, hogy „ha sikerült volna győzelmet aratnia saját teste fölött, akkor nem kellett volna ezeket elszenvednie”.

Az egyik lelkipásztor egyszer megkérdezte tőlem, hogy egyetérték-e vele abban, hogy ha Pál győzedelmeskedett volna a teste fölött, akkor nem lett volna ott az a tövis a testében, hiszen ez a gyengesége miatt volt. Isten bocsásson meg mindenkinek, aki magáról azt állítja, hogy lelkibb Pálnál. Pál a személyes élményeit osztja meg itt velünk.

11. *Mind ez ideig éhezünk és szomjazunk, ruhátlanok vagyunk, és bántalmakat szenvedünk, otthontalanul bujdosunk.*

12. *És tulajdon kezünkkel dolgozva fáradozunk.*

Pálnak a kétkezi munkájával kellett eltartania magát, miközben szolgált.

Amikor gyaláznak, áldást mondunk, amikor üldöznek, törünk,

13. *amikor rágalmaznak, jó szóval válaszolunk; szinte a világ szeméjévé lettünk, és mindenki söpredékévé mind ez ideig.*

14. *Nem azért írom ezeket, hogy megszégyenítselek titeket, hanem azért, hogy intselek, mint szeretett gyermekeimet.*

Pál szavai ismét betekintést nyújtanak az apostol szívébe. Pálnak nagyon fájt a korinthusiak hozzáállása, hogy nem voltak képesek Apollóstól bármit is elfogadni anélkül, hogy közben meg ne próbálták volna minden áron lekicsinyelni Pált. Pártoskodtak, megoszlást támasztottak, és mindez a testiességük jele volt. Mindez Pálnak nagyon fájt. Fájtak azok a dolgok is, amiket a korinthusiak róla mondtak.

14. Azt mondja tehát Pál: *Nem azért írom ezeket, hogy megszegyenyítselek titeket, hanem azért, hogy intselek, mint szeretett gyermekeimet.*

15. *Ha tanítómesteretek sok ezer volna is a Krisztusban, atyátok azonban nincs sok: mert az evangélium által én vagyok a ti atyátok a Krisztus Jézusban.*

Pál tehát azt mondja, hogy ha sok ezer tanítómesteretek volna is a Krisztusban, atyátok azonban nincs sok. Bizony elképzelhető, hogy sok ezer tanítómesteretek lesz, mondhatná Pál. Hiszen valahogy mindenki el szeretné mondani a saját álláspontját.

Kaptam egyszer egy levelet, amiben egy ismerősöm arra kért, hogy olvassak el egy bizonyos cikket, és írjam meg neki, hogy mi róla a véleményem. A cikkben a szerző kifejtette saját értelmezését Dániel próféciájával kapcsolatosan. A szerző beszélt a különböző birodalmakról, amelyek majd megjelennek. Teljesen újszerűen értelmezi Dániel próféciáját, másképp, mint ahogy az általánosan elfogadott Chuck Missler szerinti elképzelés, amelyet minden kiváló bibliatudós támogat. A cikk szerzője azonban mégis egy teljesen újszerű elképzelést tesz magáévá. Erre a következtetésre még soha senki nem jutott, de ő mégis úgy érzi, hogy neki van igaza, hogy ő az, aki különösen jól érti Dániel próféciáját. Mindenkinél jobban. Az ő értelmezése szerint például nem négy világbirodalom jön majd létre, hanem öt. Sőt meg van a saját értelmezése arra is, hogy a Dániel 2,33-ban a szobor cseréplábai melyik államokra utalnak. Az egész cikk tehát az ő prófécia értelmezéséről szól. A 2 Péter 1,20-ban azonban azt írja Péter: *az Írás egyetlen próféciája sem ered önkényes magyarázatból.* Ezért tehát, ha hozzátok is odajön valaki, és azt mondja: „Barátaim, egy új igazságot szeretnék hirdetni nektek, amelyet eddig még soha senki nem fedezett fel a sok bibliatudós közül.” És azután elkezd mondani a saját kis kifacsart elképzelését, akkor jusson eszetekbe ez az igevers, hogy *az Írás egyetlen próféciája sem ered önkényes magyarázatból.*

Ha valaki valami új felfedezést tesz az Igében, amelyre eddig még soha senki nem lett figyelmes, akkor szinte biztosra vehetjük, hogy amit állít, az helytelen. A 2 Péter 1,3 ezt írja: *Az ő isteni ereje megajándékozott minket mindazzal, ami az életre és a kegyességre való.* Mindezt az Igében találjuk. És itt nincs helye az önkényes magyarázatnak. Az effajta embereknek ahhoz, hogy szavaik hitelt nyerjenek, meg kell próbálniuk mindenki más szavait befeketíteni. Ezért nagy szeretettel hívnak mindenkit, aki nem hajlandó egyetérteni az ő nézőpontjukkal, hamis prófétának.

Itt a mi környékünkön is van egy ember, aki folyamatosan ír nekem, sőt régebben a mi gyülekezetünket látogatta. Sokszor kifejezte az irántam való szeretetét, és egy napon

megkeresett engem, és elmondta, hogy volt egy látomása, és abból tudja, hogy nekünk együtt kell dolgoznunk. Voltak azonban a látomásának nagyon furcsa elemei is. Tehát úgy érezte, hogy Isten arra hívja őt el, hogy velem együtt dolgozzon. Én pedig nem gondoltam, hogy Isten erre hív el bennünket, vagyis nem értettem vele egyet. Ezért megharagudott, nem jött el többet a gyülekezetbe, hanem elkezdett leveleket írogatni nekem, amelyekben azzal vádol, hogy hamis próféta vagyok, hazug ember, aki megtéveszt másokat, és azokat a szegény embereket, akik a gyülekezetbe járnak, olyan sikeresen becsaptam, hogy most már teljesen beszippantotta őket az én nevemmel fémjelzett szekta. Legalábbis ő ezt írja. Olyan szomorúnak tartom mindezt, hogy valaki, aki korábban úgy gondolta, hogy Isten arra hívta el, hogy velem dolgozzon, most azt állítja, hogy Isten mutatta meg neki, hogy én egy hamis próféta, egy hazug ember vagyok.

Mások pedig azzal vádolnak, hogy bár tudom, mi az igazság, nem merem azt tanítani. De csak azok mondhatják ezt, akik nem ismernek engem. Ha valamiről azt gondolom, hogy igaz és helyes, akkor ugyanis nem félek azt kimondani.

Pál ugyanezzel találta szembe magát Korinthusban. Becsmérelték őt. Ő azonban emlékezteti őket, hogy *ha tanítómesterük sok ezer volna is a Krisztusban, atyátok azonban nincs sok: mert az evangélium által én vagyok a ti atyátok a Krisztus Jézusban.*

Annyira szomorú látni, amikor azok, akiket te vezettél az Úrhoz, egyre jobban belevonódnak furcsa tanítók furcsa tanításaiba és furcsa elképzeléseibe.

16. *Kérlek tehát titeket: legyetek az én követőim.*

Így könyörög nekik Pál.

17. *Ezért küldtem el hozzátok Timóteust, aki szeretett és hű gyermekem az Úrban, aki emlékeztetni fog titeket arra: hogyan élek Krisztus Jézusban, és hogyan tanítok minden gyülekezetben.*

Timóteusról Pál azt mondja egy másik levelében, hogy ő az egyetlen Pál életében, aki hasonlóan gondolkodott dolgokról. Nagyon is megértem, hogyan érzi magát Pál. Elvezette a korinthusiakat a megtérésre, szilárd alapokat adott nekik, Jézus Krisztust, utána pedig kénytelen azt látni, hogy egyesek fából, szénából, szalmából kezdtek erre az alapra építkezni - ez nagyon fájdalmas.

Vannak olyan Golgoták is, amelyek innen a mi gyülekezetünkéből indultak ki, és amelyek annyira vágytak egy új épületre, vagy arra, hogy még több szolgáltatást nyújtsanak, hogy ezért különféle pénzgyűjtési technikákhoz folyamodtak. Például úgymond jótékonyági esteket szerveztek, hogy pénzt gyűjtsenek. Telefonos pénzgyűjtő akciókat is szerveztek, és még sorolhatnám.

Ez nagyon fáj, hiszen én igyekeztem megtanítani őket arra, hogy Lélekben járjanak, és az Úrban bízzanak, hogy gondoskodni fog szükségleteikről. Hiszen ha az Úr vezet bennünket valahová, gondoskodni is fog. Ha viszont előreszaladunk valahová, lehet, hogy az adott szükségletünk nem lesz betöltve, pontosan azért, mert előreszaladtunk, és nem az Úrra vártunk. Ezért mindennél fontosabb az, hogy várjunk az Úrra. Mert Neki van egy terve, és azt is tudja, hogyan fogja ezt a tervet megvalósítani. Így tehát nem kell az emberekre támaszkodnunk, a világhoz fordulnunk anyagi segítségért, hogy összegyűjtsük Isten munkájához az anyagiakat. Ezért ha látom, hogy mégis pénzgyűjtő akciókat szerveznek, a világtól kérnek pénzt, ahelyett, hogy Istenben bíznának, ez nekem nagyon-nagyon fáj. Mert Isten helyett a világra és annak a bölcsességére kezdtek támaszkodni. Hiszen a világ is így csinálja ezt.

Pál tehát elküldte hozzájuk Timóteust, hogy ismét megerősítse őket azokban az igazságokban, amelyeket Pál a korábbiakban már megtanított nekik. És amely igazságokat Pál mindenfelé, minden gyülekezetben hirdetett.

18. *Egyesek azonban úgy felfuvalkodtak, mintha nem készülnénk hozzátok.*

19. *Pedig ha az Úr akarja, hamarosan elmegyek, és meg fogom ismerni a felfuvalkodottaknak nem a beszédét, hanem az erejét.*

Jakab levelében a 4. fejezet 13. versében ezt írja: *Tehát akik azt mondjátok: Ma vagy holnap elmegyünk abba a városba, és ott töltünk egy esztendőt, kereskedünk és nyereséget szerzünk;*

14. *Azt sem tudjátok, mit hoz a holnap! Mert a ti életetek olyan, mint a lehelet, amely egy kis ideig látszik, aztán eltűnik.*

15. *Inkább ezt kellene mondanotok: Ha az Úr akarja és élünk, és ezt vagy azt fogjuk cselekedni.*

Pál itt ugyanezt mondja: *pedig, ha az Úr akarja, hamarosan elmegyek.* Ha az Úr akarja. Nagyon fontos, hogy mi is így éljük az életünket. Ezt mindig hozzátéve, hogy ha az Úr akarja.

Tehát 19. *Pedig ha az Úr akarja, hamarosan elmegyek, és meg fogom ismerni a felfuvalkodottaknak nem a beszédét, hanem az erejét.*

20. *Mert nem beszédben áll az Isten országa, hanem erőben[*

Pál hozzáteszi 21. *Mit akartok? Bóttal menjek hozzátok, vagy szeretettel és szelíd lélekkel?*

Ezzel Pál le is zárja levelének azon részét, amely a korinthusiak viszálykodásáról szól, amely a testiességükből fakadt a gyülekezetben.

Pál ezen a ponton rátér még nehezebb problémákra, amelyek megjelentek a korinthusi a gyülekezetben. Olyan dolgokra gondolok, mint az erkölcstelen cselekedetek, vagy a hívők pereskedése a világi bíróságokon.

Majd pedig Pál egy időre ismét visszakanyarodik az egység kérdéséhez. Ismét rámutat arra, hogy mindannyian egyek vagyunk Krisztusban, mindannyian Krisztus testének részét képezzük.

Ahogy Isten Igéjét tanulmányozod, és vársz a Szent Lélek vezetésére, vezessen el a Lélek téged Isten igazságaira, hogy azzá az érett emberré válhass Istenben, akivé téged tenni szeretne!